

[Justitsministeren.]

lens Tvangsarv, naar der efterlades Livsarvinger, som bekendt to Trediedele af Arvelodden.

Vi foreslaar altsaa den testationsfrie Del af Boet udvidet fra en Trediedel til Halvdelen, saa at en Fader og Moder altsaa nu kan disponere frit over Halvdelen, og Børnene kun har Ret til at arve Halvdelen.

Der har i Tidernes Løb været rettet meget stærke Angreb paa Tvangsarven, som man fra forskellige Sider har krævet helt afskaffet. Jeg mener dog, at det vilde være at gaa for vidt, idet Tvangsarveretten, der har ældgammel Hævd i dansk Ret, utvivlsomt stemmer med den danske Befolkningss Retsopfattelse og giver et passende Styrkeforhold mellem Familiens Generationer, hvorhos den begrænser den Fordel, der kan opnaas ved Konkurrence mellem Arvingerne om Arveladerens Gunst. Jeg synes heller ikke, at det vilde være rimeligt, om en Fader, eller en Fader eller Moder i Fællesskab, men maaske navnlig den længst levende Ægtefælle, skulde kunne fratage et Barn eller flere Børn enhver Arveret. Det er dog Forældrene, der har sat dem ind i Verden, og det er naturligt, at noget af det, som Forældrene efterlader, tilfalder dem som en lovlig Ret. Paa den anden Side indrømmer jeg, at en Nedsættelse af Tvangsarveretten fra to Trediedele til Halvdelen er rimelig, idet Nedsættelsen — det kan man anføre som et af Argumenterne — modsvarer den Nedgang i det gennemsnitlige Børneantal i Ægteskaberne, der har fundet Sted, siden de nugældende Regler om Tvangsarvens Størrelse blev givet i 1857.

I Kapitel 7 er der givet Regler om Indførelse af et helt nyt Retsinstitut, nemlig Forlodsretten. Det er dannet med Forbillede i svensk Ret og gaar i korte Træk ud paa, at Børn, hvis Forældre er døde, før deres Opfostring og Uddannelse er tilendebragt, af Forældrenes Bo skal have et særligt Beløb, der sammen med deres Arv kan give dem Underhold og Uddannelse af samme Art og i samme Omfang, som afdøde kunde ventes at have villet give de paagældende Børn.

Kapitel 8 omhandler Aftaler vedrørende Arv samt Arveforskud. Det bestemmes i Lovforslaget, at Arveafkald for at være gyldigt skal ske i skriftlig Form. Kommissionen har, saaledes som det fremgaar af Betænkningen, overvejet, om der i Lovforslaget skulde optages Forbud mod de hyppigt forekommende Arveafkald til

Fordel for Ægtefælle eller Børn, hvorved Arvingerne forbeholder sig Indtægten af Arven. Ved et saadant Arveafkald opnaas der det, at Arvingens Kreditorer ikke ved hans Død kan søge Fyldestgørelse i Kapitalen. Det kan de derimod, saafremt blot Arven baandlægges. Ved saadanne Afkald vil der ogsaa kunne skabes en fideikommissionelignende Ordning, som maa formenes at harmonere daarligt med nutidig Retsopfattelse. Naar Kommissionen dog ikke har foreslaaet saadant Forbud optaget i Loven, hvilket jeg kan tiltræde, selv om jeg godt ser, at der er adskilligt, der kunde tale for et Forbud, skyldes det dels, at disse Afkald dog betyder en vis Opofrelse fra Udstederens Side, da han berøves Ejendomsretten til Arven, dels at et saadant Forbud meget nemt vilde kunne omgaaes. Hvorledes Opførelsen skal foretages i et Bo, naar der er ydet Arveforskud, er i gældende Ret paa flere Punkter tvivlsomt. Det fastsættes derfor nu i Lovforslaget, at Arveforskuddet skal lægges til Boet, saavel ved Beregningen af Arvelodder og Tvangsarv som i Tilfælde, hvor der skiftes i den ene Ægtefælles levende Live ved Beregningen af Boslodder.

I Kapitel 9 gentages den gamle Regel om, at den, som gør sig skyldig til Straf efter Borgerlig Straffelov ved Drab eller Forsøg paa Drab, fortaber for sin Person enhver Ret til at faa Arv, der er afhængig af den dræbtes Død. Det er jo ganske naturligt, at en Morder, som myrder den, han er Arving til, ikke kan tage Arv efter den paagældende; men som noget nyt er der føjet til, at den skyldiges Arv efter en anden Person ikke maa forøges som Følge af Drabet. Denne Bestemmelse tager Sigte f. Eks. paa det Forhold, at en Mand myrder sin Svigersøn — lad os sige, Svigersønnen er Millionær. Saa mister han naturligvis enhver Mulighed for at arve Svigersønnen direkte, hvis der ellers var nogen Mulighed for det. Men lad os saa sige, at der sker det, at Svigersønnen ved sin Død efterlader sig som eneste Arving sin Hustru, altsaa Morderens Datter, og hun dernæst dør uden at efterlade sig andre Arvinger end Faderen, der har myrdet Svigersønnen. Har nu Svigersønnen efterladt sig en Million, vil denne Million altsaa gennem Datteren vandre som Arv til Svigerfaderen, der har myrdet sin Svigersøn. Saaledes kunde der nævnes en Række Eksempler, hvor indirekte Arv kunde finde Sted, og det har man villet sikre sig imod ved den nye Tilføjelse til § 54. I Dag er Forholdet altsaa det, at efter Svigersønnens Død og hans Formues Overgang